

UMĚNÍ ZAPOMÍNAT

Na čem jste byli naposledy v kině? Kdo byl premiérem, když jste maturovali? **O čem se píše na předchozí straně** tohoto časopisu? Pokud jste zodpověděli všechny otázky správně, můžete si přečíst následující článek jen pro pobavení.

TEXT: DANIEL DEYL

Dáte mi svůj telefon? – Ehm, raději mě prozvoňte, zavolám zpátky. Tomuhle konverzačnímu skeči jste jistě byli mnohokrát svědky a asi i aktéry v něm. Autor těchto řádek jej také zažil – jen už zapomněl kolikrát. O půlnoci bez zaváhání vyklopí, že před nějakými třiceti lety se mu šlo dovolat na 69227, později na 269058, ještě později na 22221316, ale současné mobilní číslo z něj leze pomalu a nejistě. Pokud jste na tom podobně (a podle nedávné britské studie si vlastní telefon nepamatuje třetina ostrovních žen pod 30 let), vězte, že jste obětí jevů, před nimiž je třeba mít se na pozoru. Prvním z nich je biologický fakt, jemuž neutečete. Zná jej každý rodič, jenž se marně pokouší porazit svou ratolest v pexe-

su: Tygr byl tady, přece! – To bylo v minulé hře, mami... A skutečně, nejlepší výkony podává lidská paměť v prvních letech po dvacítce. Od té doby je stále hůř.

ANI POIROT NEUNIKNE

Přichází to nepozorovaně. Když člověk zjistí, že zapomněl koupit mléko, ačkoli si je ještě v supermarketu připomínal, považuje to spíš za momentální selhání než nástup nepěkného trendu. Když v práci používáte stále častěji diáře, poznámkové bloky a všelijaké digitální osvěžovače paměti, chcete sami sebe vidět v roli mistra sebeorganizace. Když manžel zapomene na výročí svatby, je přepracovaný (nebo nepozorný, podle toho, jaká je právě v rodině atmosféra). Založíte-li někam klí-